

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць 1-70 кор.

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости, — віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят ч. 175, по 100 коп.

Редактор, адміністрація і редакція «Руслана» під ч. 1. на Дамбрівській вулиці. Експедиційна міс. на Арені Соколовського в басейні Габсбургів.

Початок заправки єдиного на мене єдиного заправки — Габсбургів, початок вільної від преси. — Обозначення звичайної ціни, ся до шні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Показки і приватні донесли до 3) с. від стрічки.

Цісарське свято.

(+) Нинішній день, се день уродин Наймилостивішого цісаря і короля Франц Йосифа, день, котрий всі народи просторої монархії австро угорської, хоч як різні вірою, мовою і народністю, від Боденьського озера по Збруч, а від Адриї по Карконоші, обходять торжественно, переняті одною запеслою думкою, одним горячим бажанем. Се рідке вельми в історії всесвітній свято, що монарсі суджено обходити сімдесять і пятий рік життя а п'ятьдесят і шестий рік володарства. Сими днями як-раз проминули столітні роковини Австрійського цісарства, а протягом більшої половини сего століття припало держати важку керму сеї держави нашому улюбленому Монарсі. Серед того спорого протягу часу доводило ся йому прожити не лише радісні хвилі, але нераз перебувати страшні пригоди і важкі події, одначе і в тих тяжких хвилях свого життя і володарства було добро держави, добро поселених в ній народів найширшою його думкою, найгорячішим бажанем. Тим то високодостоїнна особа нашого Наймилостивішого монарха так тісно вяже ся з долею Австро-угорської монархії і зєднює ті різні вірою, мовою і народністю племена так тісно в одну цілість. Цісарське свято стає ддятого і для всіх в монархії поселених народів роковим торжеством, всенародним святом, в котрім всі зєднують ся в молитві за здоровле і щасливість свого улюбленого Монарха, за гаразд і процвіт Австро-угорської монархії.

При всій одноцільності і зєднюючій силі всеж таки поодинокі народи, різні в своїх національних, культурних і політичних змаганнях стають із собою в суперечности, а самолюбство могутнійших настає на слабших і належні їм та навіть запоручені законами права. Отсе довело до довголітної домашньої боротьби, яка потрясає нераз підвалинами просторої монархії і неоднораз заколотила супокій в державі, неодну приспорила колючку володареві, котрому суджено держати вже другу половину століття важкий скинтр сеї держави в своїй руці.

Однак се може бути вірадою для дорогого Монарха, що в таких хвилях важкої і завзятої боротьби домашньої очи всіх звертають ся до його високодостоїнної особи, викидаючи звідтам заради і віради.

І руский нарід більше всіх, в найтруднійших хвилях свого єствованя, коли не було йому просвітку ні звідки, коли здавало ся, що він опинив ся вже на краю загибелі, зазнавши помочи і опіки від Найдостоїннійшого Габсбургского Дому, відродивши ся до нового життя в Австрії, а особливо за милостивішого володарства Франц Йосифа I., святкує се цісарське

вільна ліста, яку монарсі, яко цісареві Австрії і королеви Угорщини, ухвалює державна рада і угорський сойм, а так само звіт з доходів величезних приватних посіlostей цісарских. Але се, що цісар роздає щедрою своєю рукою поміж потрібних і нуждарів, се у великій часті остає тайною одної — двох довірочних осіб.

Загально відома річ, що цісар що до своїх особистих потреб може зовсім вигідно вижити з плати генерал-майора, як висловив ся один

добре ознакомлений з тими відносинами міродатний чоловік. В своїх вимогах є цісар вельми скромний, а мало є заможних горожан, котрі би вдоволяли ся так скромним столом. Складка кислого молока, сей найлюбійший напиток цісаря з давних літ і се мусить він мати в ранці і перед сном, у Відні, чи в Пешті, в Гедель, чи у Вальзе у своєї доньки. Та складка вистарчає цісареві аж до полудня, коли йому звичайно до его робочої комнати приносять звичайну мясну страву, а сим вдоволяє ся аж до обіду під вечер. На торжественних гальових обідах подають дійсно обильну їду, але цісар крім поливки, одної або другої страви мясної не їсть нічого більше, а підчас цілогодинного обіду не ве більш як одну чарку вина, окрім хіба, як підносить тоасти. Колиж цісар обідає сам, як звичайно буває, тоді подають три а найбільше чотири страви, звичайно приправлені. Один давно померший слуга цісарський, розповідаючи в кружку знайомих про своє життя цісаря, висловив ся: «Справді, я підняв би ся денно удержати п'ятьма гульденами».

І сей моварх з вимогами і потребами урядника в дев'ятій ранці, сей володар, що просте зел'зне ліжко волисть як пухкими подушками і шовковими накривалами вимощену постелю, видає щорічно мільони. Кілько із сего йде на «репрезентаційні обовязки», злучені неминучо з володарством, се є виказано в щорічнім державнім бюджеті в рубриці «Двір». Дешо з того цікаво буде знати

для загалу. Загально відомо, як багато ложить цісар на удержанє городів, котрими сам так мало користує ся, а віддає до ужитку публіки. Удержанє всіх городів стоїть річно 800.000 К, а з сего припадає на Шенбрун около 300.000 К, а до того знов треба дочислити на саму менажерію около 200.000 К. Цісарські музеї, що містять в собі дорогоцінні скарби штуки і природи, приступні для всіх, вимагають щорічного удержаня 600.000 К. А так само славна і для вчених як і убогих учеників приступна надворна бібліотека, стоїть щорічно понад 100.000 К.

А тепер ще кілька подробиць про деякі бюджетові — не цифри, але титули. Цісар є власником многих австрійських і заграничних полків, а з сего виходить, що мусить мати около 50 різних уніформів і потрібного до них оружя, накрита голови і т. д., а се вимагає значного накладу. Найменше видає цісар на стрілецький одяг, бо найрадше носить «стару одіж стрілецьку» і не любить новостий.

Вельми значну рубрику в бюджеті, се подарки цісарські. Маємо тут на думці не грошеві подарки, бо сі належать знов до пншої ру-

свято, цісарські уродини як народний празник. І нині, коли в усіх церквах і святинях просторої держави несуть ся горячі і щирі молитви до Всевишнього о здоровле і щастє улюбленого Монарха, лучить ся в тім всенароднім многомільоновім хорі також руский нарід, виливаючи свої горячі чувства вірности і преданности для свого володаря і підносить одушевлений оклик: Наш Наймилостивійший Цісар і Король Франц Йосиф I. най живі многі і благі літа!

Кілько видає Цісар?

Таке питає можна дуже часто почути і в світлиці палати і в курній хаті, поміж богачами й бідними. А на се питає ті «всевідучі», що нібито все добре знають і розуміють, дають звичайно дуже невірну відповідь. Те, що всім може бути відоме і приступне, се є т. зв. ци-

брики, але дорогоцінні предмети, якими монарх обдаровує протягом року безліч осіб на своїх подорожах в краю і заграницею, на весіллях кривних і заграничних володарських родин, на ювілеях поодиноких осіб і корпорацій; відтак численні почести нагороди, які установає і роздає. Перед двома роками поробив цїсар у девяти визначних малярів замовлення, а все на подарки. Сюди також треба зачислити всякі ювілерські дорогоцінності, шпильки, годинники, брансолети, фотографії в дорогих рамцях, табакерки, спинки, статуетки, вази, гобелїни і т. п. Згадати годить ся про многі образи на престольні, монстранції, хрести, фелони і т. п., якими надїляє щорічно різні храми.

Дуже часто надїляє цїсар вельми практичними подарками н. пр. різні огневі сторожі сикавками і иншими приборами, на котрих звичайно уміщена надпись; дар Є. Вел цїсаря Франца Йосифа, а перша віденьска ляндара, яку перед многими роками зачудовані Чорногорці побачили в своїй столиці, була даром цїсарским для чорногорского князя. Дуже радо надїляє цїсар чужосторонних, особливо орієнтальних володарів кіньми, звичайно прекрасними примірниками із стаднини в Липиці, що має сьвітову славу.

Однак не лише з власної понуки надїляє цїсар подарками різні личности, але такі, що самі «допрошують ся». Одна вдова, котрої чоловік хоробро боров ся в Боснії, звернула ся до цїсаря з просьбою, щоби їй купив машину до шиття, бо не має з чого жити, а цїсар, розвідавши ся про єї відносини, вволив єї волі. Иншим разом кулявому, котрий виказав ся медалем хоробрости, купив катеринку. На підмоги для офіцерських родин, вдів, сиріт видає цїсар тишком мільйони, а до того треба дочислити також суми видавані на підмоги для вдів і сиріт по урядниках обидвох половин монархії, на школи, церкви, шпиталі, стоваришеня, наукові і добродійні інститути.

Читаємо нераз в дневниках, що десь в якимсь закутку наслідком пожежі або повени тільки а тільки родин остало без кута, без хати. Се є т. зв. «дрібні» нещастя, котрі на основі статистики лучають ся на рік сто до стоятьдесять разів, так що цїсар, поки ще утворив ся місцевий комітет, дає річно сто до стоятьдесять жертв сотками або і тисячками. Але за тими «дрібними» нещастями ідуть великі елементарні шкоди, на котрі монарх жертвує повною пригорцею. Для характеристики наведемо одну подїю в єго робочій комнаті з нагоди одної такої катастрофи, коли цїсареві предложено рапорт і означену квоту потрібної підмоги. Цїсар переглянув рапорт і сказав: «Се буде за

мало, — таж там страшна нужда!» В таких случаях не любить цїсар, щоби єму суперечити і предложену квоту підвищує ся.

Отже коли хто смагає, кілько цїсар видає, то на се трудно дати числово певну відповідь. Але се річ ясна, як цїсар видає і на що видає, а наведені в горі случаи пояснюють се доволі, а коли до сего додамо, що видає щорічно понад цивільну лісту, то виїде квота, котра о мільйони перевищує цивільну лісту.

Плєве і російска полїційна держава.

(Конець).

(К.) Але головно змагав Плєве своєю цілїй московській суспільности осоружною діяльністю до скріплення сомодержавя і автократизма царата.

Аби сей принцип зберечи, не дорожив Плєве нічим і не потурав ніким хочби і мерзким середством. Запопадливо старав ся він запобічи всякій, навіть і найслабшій можливости захитання сего принципа. В доборі, ба і в винаході зарадних способів був сей міністер-полїцист не достижимий, де ходило о збереженє автократії.

Вельми інтересним способом взяв ся він поборовати нужду і голод. Голод і нужда самі собою не видавали ся єму небезпечними, він бояв ся тільки лихого вражїня і вливу сего економічного нещастя на суспільні круги в Росії. Тому заборонив він строго, аби преса не важила ся толкувати много о недолї нуждарів. Він заборонив дальше нести поміч голодуючим, а тих з інтелїгентних людей, що поважили ся поскорити з помічю, суворо велїв карати. Проте лихолїте мали всі мовчати, ба навіть виїшла заборона вести дальше статистику в земствах, аби про ту нужду і влидні московского народа не дізнав ся сьвіт. Самих-же голодарів велїв Плєве карати як ворохобників, скоро тільки проявляли якісь хочби і найслабші признаки недоволення з причини єго драконьских розпорядків.

І так в часі хліборобскої ворохобні велїв він голодаючих мужиків сїчи нагайками. Очевидно усе ті зарадні способи сего тираньского міністра не спинили в нічим лиха і в глибинї Росії вибухла хронїчна нужда і голод.

Так само всякі робітничі страйки полагджував Плєве тим, що здавляв їх залюбки козацкою нагайкою і проливом крови. Звісні цілому сьвітови, є кроваві подїї в Ростові, Одесі, Златоусті і пр. Плєве у своїй вузкосердности і жорстокости не хотїв нічого знати про закони економічного розвитку. Всяке недоволенє в кругах робітників поясняв він тільки

підмовою і шкідною агітацією». Навіть і злови та лукавство людей захожих із заграниці ділав він відвічальними за весь той бунт робітників. Лише трохи більше поліції і шпїоньского надзору, а мав Плєве повну надїю усмирити все недоволенє.

Тимчасом навпаки те недоволенє кріпшало і змагало ся чим раз то більше. Так само безнастанно змагала ся і тайна агітація та «підземна» пропаганда. Всякі адміністративні заслани, тюремні кари та неволєне людей, часами і вповні невинуватих не помагали нічого. Земля, погноєна кровю постріляних мас і робітників в часі несупкою, видала страшенні плоди, бо терористи зірвали ся в Росії до діла ояте.

Зате Плєве не спинив ся в нічим у своїй заїлости і всевласти і гонив по всім усюдам та переслїдував всякий проблеск вільнодумства. Навіть земства, що складали ся майже виключно з дворян, видали ся Плєвому підозрілими і неначе завязком конституційної опозиції. Кілька таких земств розвязав Плєве зовсім, а права инших обмежив він до цілком незначного діло-круга, отже знищив їх первісний обсяг, вкінци знищив і статистику, ведену в тих земствах. Найзнаменитших урядників земств дав Плєве на заслани адміністративним порядком. Правда, що в західних губерніях позаводив він «величєнну» реформу, бо основав там земства, але ся велика реформа мала тільки на меті скріпити як-раз єго управу, бо членів земства іменує правительство і земства підлягають строгій контролі генерал губернаторів і міністерства внутрішних справ.

Не менше вандальскі опустошеня поробив сей автократ у висшїм шкільництві.

Дрібну частину «благонадїожних студентоф» зорганїзувала поліція в цілі благородної шпїонажі поміж товаришами та університетскими професорами (sic!). Тим способом стали висшї учебні заведеня видівнею завзятої політичної борби. Безнастанні ворохобні студентів спинювали правильну науку і виклади. Тюрми набивали студентами як селєдцями, часть університетских професорів покарано адміністративною дорогою, деяких зневолено подякувати, деяких заслано, а инші знов виїхали добровільно за границю. На неслухїяну або зухвалу прасу сипнули ся мов з рога обильности заборони і кари.

Доба угнітаючої поліційної системи в державі довела за Плєвого до о много значнійшого потрясеня всіх суспільних і державних підстав, ніж се коли-небудь діяло ся на заході. Росія попала в страшенну кризу, якої болючі, ба і не-улічимі признаки виявили ся так наглядно в нинїшній війні з Яваном. На скептичного обсер-

Денис Угнївець.

Діточі сні.

— Наче сон золотий, витканий розкішними нитками в дитячій головці, снить ся мені, коли нагадую літа мої босоногі, в обмурзаній, одинокій сорочинї, підверзаній рапатим, попуканим, татовим ремінником.

Лєгонькими, фантастичними латками блїд-рожевої, шовкової хмарки на вечірному блакитї, обвіяному маввим віддихом сьвіжої трави пере-сувають ся веселі, свобідні гадки і смутні мисли. На задуманім обличю вечірнього неба займають ся золотом мерехтячі, усміхнені зіроньки — се буйні, непосидючі веселі хвилі під віжним по-глядом безбережної, материнської любови. А потім — не знать звідкіля, чапливає чорна хмара і тягаром горя та суму придавлює видно-круг засїяний тими зірками розкішними. Впро-чим я й сам не знаю на певно, чи се були дій-сні зорі, чи може тільки сні та мрії...

— Так... Звичайно спомини — от і по всьому.

— Я мав пять, а може менше років. Через наше обідране місточко будували «колію». По-зїздились якісь пани. Оден, — памятаю добре, здаєсь, навіть бачу його єще тепер, — високий, обпалений на лиці, зі шпаковатою, коротко при-стриженою борідкою. Він замешкав в новім, по паньски виставленім домі Абрамка, плїт об плїт нашого огородця.

— В пана інжїнера буде двоє діточок з го-лубими, великими очима: хлопчик і дівчинка красшї від ангелїків. Побачивши їх в перве, я сховав ся за углом хати, заухав в рот показний палець та зі страхом зиркав на панича і панян-ку. З годом я набирив відваги, висував ся на вулицю, витягав палець з уст, підїтував ближше і на перемїну впихав палюх між зуби. Але звіль-на і я сам не завважав, як між нами навязалась розмова. Хвиль зо дві — і я вже був необходи-мим в їх товаристві — став для них забавкою.

Сонце на небі горїло золотою, за очи хва-таючою кулею. Шумїло ясеневе листє. Було з по-лудня. Перед ганок пана інжїнера заїхали баскі коні. Вони дерли підковами сїру, суху землю. Мої товариші виїжджали на прогульку.

— Іванку, сїдай з нами, лепетїла Маня, на-че ластівочка розсїнаючи нанизанї перли свого ясно-срібного голосочка. — Правда, Дзюню, як ми гарно будемо бавити ся в лісі?...

— Ано, Іванку!...

Я надумував ся. Звинною кїткою видрапав ся на козла. Маня, Дзюньо і панї свїдїли в тїни скіряної буди, що хоронила їхні білі статї від острого, соняшного вогню.

— Візниця цмокнув. Коні затупотїли — і я... я їхав з паньскими дїтьми далеко... далеко... до ліса. Я сьміяв ся і радїв. Такий далекий сьвіт їхати з паничами... гарними, вогнистими кіньми... гарною бричкою...

— А в нас не було ані коний ані воза... ох... яка то радїсть, що ва розкіш... яке щастє...

— Коні пундючно та гордо несуть голови. З їх храп бухає вогонь. Туп... туп... туп... тупа-

ють кошвами. Бричка лєгонько перескакує з грудки на грудку, котить ся по мїлкому поросї. Здаєть ся, на крилах летить...

— Мигають дерева, хати, старі, пошарпані та згорблені верби. Виїхали в поле. Зелений по-ле трави утїкає позад нас. Паничі щебечуть без пїну. Витягавмо рученята. Ловимо зелений, по-кроплений золотом сьвітла, шовковий стяг. Сьміх та регїт... цмоканє візника... тупїт і форканє ко-нвий... Ось і річка...

А сонце палахкотить. Філює розпалене по-вітре, прозорими хвилями тепла. Перед нами: мах... мах крилами — полетїв бузько.

Бїжуть коні і нас уносять далеко з собою, в незаний сьвіт, на край сьвіта як жива, моло-деча мрія...

Там щось бовванїє... Се темний рубець ліса, а за ним блищить і за очи рве побита срібною бляхою церква... А над нами безкрає, безбере-жне море голубого неба.

Ми їхали довго... довго. Або я знаю, як довго... Я не вмїв рахувати, бо я був малим Іванком в одинокій сорочинї...

Ось вже ліс. Боже, Боже ліс... Я ніколи не був ще в лісі... Він дихає на нас пахучим холо-дом, пестить нашї румяні лиця... ділує вії на-ших очий... грає ся нашими кучерами.

Пташки щебечуть... гудє команья. Зелені, гнучкі галузки ліщини бїють нас і коний. Воло-книсте промінє сонця мигає перед очима, про-дираючись крізь патлатє листє старих дубів і темні, густі гилї ялиць...

(Дальше буде).

Іхали на прохід, а о 7. год. повернули на обід, даний королем Едвардом в честь цїсаря. При обїдї король вїніс тоаст в честь цїсаря з словами запевнена найсердечнїшою приязни. Цїсар вїдповїв тоастом на добро королївскої родини. Орхестра вїдограла гимни австрїйскїй і англїйскїй.

Вїдень. Мїнїстерство внутрїшних справ оголосило, що в Новїм Йорку жадають власти, аби кождий імїгрант виказав ся сто долярами, инакше завернуть его до Европи.

Солунь. В монастирскїм окрузї ватага Македонцїв, в силї 25 людий, звела борбу з жандармами і пїйшла в рузтїч. — В окрузї Бодена вибухло повстанє. 450 ворохобникїв стоїть під командою полковника Кїчова.

Вїдень. При вчерашнїм тягненю премїовїм 3% лосїв кредитових земских з 1830 р. І емїсїї головна виграна 90.000 К упала на серию 3919 ч. 62. Друга виграна 4.000 К упала на с. 256 ч. 62.

Петербург. Царскїй указ оголосив знесенє кари букїв і иншї полекшї для селян.

Царгород. Кружать вїсти, що македонскїй ворохобники заповїли новї замахы на чужї конзуляты і уряды а навїть на конзулярних урядникїв.

Надїсланє.

Др. Мирон Вахнянин

лїкар клїніки львівского унїверс., б. лїкар клїніки проф. Лайдєна в Берлінї
ордиує у внутрїшних недугах від 3—5. попол.
ул. Академїчна ч. 26. (мезанїн).

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ордиує
при ул. Личаківскїй ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Братя Терциарї св. Франца

(у Львовї, ул. Клепарївска ч. 15) займають, переважно в зимовїй порї, убогих працею при виїбї меблїв гнутих із сьрого матерїялу (огнїльованї, полїгурованї, виплїтанї і складанї) Тї меблї, старанно і тревадо зробленї, продає ся по приступних цїнах. В вартатах Братїв Терциарїв можна також направлїти меблї. Меблї до напрavy або закупленї привозять і вїдвозять висланї вози або носять убогї дїти остаючі в тїм заведеню. (9—10)

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Бернстерне Бернсо»

LABOREMUS

драма в 3 актах.

переложєна пїсля авторизованого, нїмецкогo виданї
Львом Лопатиньским.

Модерна тема і модерне наскрївє вї переведєнє. Дїяльог є справдї мїстерною плетїнкою драматичної роботи. Его читати є може бїльшам вдоволецям, як бачити на сценї, де певно пронадає не один дотепний ватак та тонка вїдтїнка.

Набути можна в Ставропїгїйскїй книгарнї у Львовї.

Читайте!

Читайте!

Повне виданє Творїв ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просвїти“ бажаючи, щоби в кождїй руськїй хатї находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевшїй збїрник сїх творїв п. в. „ПОЕЗІЯ Т. ШЕВЧЕНКА“. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витїсками, може бутї найгарнїшою окрасою руських хат. Папїр велїновий, формат на взїр європейських класикїв, сторїн 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% оушту. Висилає ся тїлько за надїсланєм 2 кор. 30 сот. на адресу: КАНЦЕЛЯРІЯ „ПРОСВІТИ“ у ЛЬВОВІ (Ринок ч. 10.).

Глядає ся здїбних заступникїв за високою провїзїєю до розпродажї артикулу, який легко всюда можна продати. Нефаховцїв точно поучєє ся.
Karl Pauer, Karlsruhe (Baden), Klauprechtstr. 38. 105(2—3)

Ідьте лишєнь на Гамбург!

пїшуть своїм крєвним і знакомим тїї, котрї вже раз дорогу тую перебули.

Кораблї нашого товариства осягнули під зглядом скористи і безпечєнства сьвітову славу. Подорож від границї прускої до Гамбургa треває лиш 20 годин і коштує 9 злр. 80 кр., єсли подорож тую пїднїло ся пїсля наших вказївок. **До Канади висилаємо наших пасажерїв осїбними пароходами,** котрї їдуть просто до Канади, і не треба вїгдє пересїдати! Подорож до Канади і Америки є на Гамбург найкоротша і найдешевша.

Жадайте наших проспектів і цїнникїв їди, котрї пересилаємо безплатно.

Руска кореспонденція! Рускї урядники!

фальк & Со.

Hamburg, Americanhaus
Raboisen u. Ferdinandstrasse

87 (42-?)

Найновїшїй твір

Л. Лопатиньского

ПАРАЦЯ

комедия в 3 актах зі сьпївами
(з побуту лїтникїв)

вїдзначає ся невичерпаным ювїальным гумором і жвавим дїяльогом. Ся комедия збогачує знатно галєрию типїв у наших народних штуках так з кругїв селян, як і мїщухїв. Сьмїшнїсть ситуацїй і характерїв розмішена рївномерно між мужикїв і панїв, і тому ся комедия вадає ся над звичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедїї уносїдженям недотєною, але протївно має нагоду посьмїяти ся трохи і з мїстових лїтникїв. Попри те все сєй твір носить на собі знамя єтичвої і патрїотичної сьвідомости.

— Цїна 2 кор. —

Набути можна у накладчика С. Горука у Львовї, пл. Домбровского ч. 1, і в книгарнях.

Контора вимїни
д. к. упр. гал. акц.

Банку
Гїпотечного

2 купує і продає
вєякї

папєри цїннї

і МОНЕТИ

по найдешевшїм курсї денним не числячи нїякої провїзїї.

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подїя з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адмїнїстрацїї „Руслана“ та в обох руських книгарнях у Львовї.

Цїна примїрника на велїновїм папєри вїносить вєсього 30 сот. (з почтовою пересїлкою 35 сот.)

В книгарнї Товариства ім. Шевченка в книгарнї Ставропїгїйскїй можна дїстати отсї працї вданї проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучнїсть гїмназїй. Цїна 1 К

Партїйна полїтика і морал. Ц. 50 с.

Родинне жите (під розвагу руским „соколкам і паннам“). Ц. 50 с.

Соцїялїзм, єтика і полїтика (під розвагу „старшим і молодшым“). Ц. 50 с.

Три першї працї владженї на основї творїв професора берлінского унїверситету д-ра Фрїдрїха Паульєна.

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБІЖЄ І ПАШУ

протїв огневих шкїд

в одїнокїм рускїм Товариствї асекурацїйним

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаїмности членїв, то значить, звертає членам щорїчну чїсту надїяжку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. є 8%.

ШКОДИ лїквідує ДНІСТЕР скоро при участї мїсцевих членїв і делегатїв. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР вїдшкодовань на суму 4.161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кїнцем 1903 р. виносять 1.013.691 кор. і умїщенї в пунїлярних цїнних папєрах.

ПОДІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк крєвнїй і касп ошадногїти.

АГЕНЦІА ДНІСТРА находять ся у вєїх мїстах, мїсточках і многїх селах і легко кождому обєвїнчїти ся через агєнта; ДНІСТЕР удїляє агєнцїї господарам, де єще на бїльшїй округ нема агєнцїї. Агєнти заробили вже 537.815 кор. провїзїї.

НА ЖИТЕ треба обезпечати ся через ДНІСТЕР в Товариствї крєвнїскїм; власну провїзїю від таких обезпечєнь дає ДНІСТЕР на рускї добродїїнї цїли; тому на жите обезпечайте ся тїлько через ДНІСТЕР!

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЄНЬ „ДНІСТЕР“

у Львовї, ринок 10, в домї „Просвїти“.